

товцитѣ) съ тжга, угриженъ, че е излѣзълъ отъ него нехранимайко, отъ когото никаква помощъ не може да очаква на старини. За такъвъ считаха Христа и калоферци, и окайваха баща му.

Единъ день дойде твърде кахъренъ и ни каза:

— Знаете ли? Нашиятъ халосникъ го изпждили отъ одеската гимназия!

По очитѣ му свѣтнаха сълзи.

Учителитѣ Финговъ и Съйковъ се помжчиха да го утешатъ, казаха, че не ще да е вѣрно известието, макаръ да бѣха убедени, че е вѣрно... Това бѣше на 1865 година.

Подиръ това никой не дръзваше да му загатне за сина му: съ това се бутваше болното мѣсто въ сърдцето му, и той страдаше.

На другата година — следъ мене — Христо се завърналъ въ Калоферъ, сиромаяхъ, съ дълга коса на руски студентъ и съ революционни блѣнове въ главата, които не криелъ. Главили го учителъ, но стоялъ такъвъ само два месеца. На празника св. Кирилъ и Методий той държалъ предъ народа слово за тѣхната просвѣтителна дейность, па ненадейно се отбилъ отъ предмета си и като посочилъ богато натруфенитѣ и бѣлосани калоферки тамъ, извикалъ:

— Всеобща бедность и мракъ! А я ги вижте тия, какъ лъскать лицата имъ, като калаисани сахани!

Следъ тая дързость на устатия революционеръ, той станалъ невъвозможенъ въ Калоферъ и баща му го изпратилъ за Влашко.

Даскалъ Ботьо не доживѣ до геройската смъртъ на сина си и заедно съ цѣлия народъ да